

Daniels Bog - Toogfyrre

Forbindelsesled

Jeff Pippenger

2024-01-06

Johannes Døberen var en profetisk forbindelsesledsprofet.

"Profeten Johannes var det forbindende led mellem de to husholdninger. Som Guds repræsentant stod han frem for at vise forholdet mellem loven og profeterne og den kristne husholdning. Han var det mindre lys, som skulle efterfølges af et større. Johannes' sind blev oplyst af Helligånden, for at han kunne kaste lys over sit folk; men intet andet lys har nogen sinde skinnet eller vil nogen sinde skinne så klart over faldne mennesker som det, der udgik fra Jesu undervisning og eksempel. Kristus og Hans mission var kun dunkelt forstået, sådan som de var forbilledligt fremstillet i de skyggefulde ofre. Selv Johannes havde ikke fuldt ud forstået det fremtidige, udødelige liv gennem Frelseren." The Desire of Ages, 220.

Jesus var også en forbindende profet.

„Kristus har banet vejen fra jorden til himlen. Han udgør det forbindende led mellem de to verdener. Han bringer Guds kærlighed og nedlædighed til mennesket og løfter mennesket ved sine fortjenester op til at møde Guds forsoning. Kristus er vejen, sandheden og livet. Det er et hårdt arbejde at følge videre, skridt for skridt, møjsommeligt og langsomt, fremad og opad, på renhedens og hellighedens sti. Men Kristus har truffet rigelig foranstaltning til at meddele ny kraft og guddommelig styrke ved hvert fremskridt i det guddommelige liv. Dette er den kundskab og erfaring, som alle hænderne på kontoret ønsker og må have, ellers bringer de dagligt vanære over Kristi sag.“ Testimonies, bind 3, s. 193.

Johannes Døberens profetiske gerning omfattede at forbinde den jordiske helligdoms husholdning med den himmelske helligdom. De første ord, Johannes udtalte, da han første gang så Jesus, var:

Den næste dag ser Johannes Jesus komme til sig og siger: Se Guds Lam, som bærer verdens synd bort. Johannes 1,29.

Men skønt Johannes skulle identificere overgangen fra det gamle Israel til det åndelige Israel, var hans forståelse af denne overgang begrænset.

Kristus sagde til forsvar for Johannes: »Men hvad gik I ud for at se? En profet? Ja, siger jeg eder, og mere end en profet.« Johannes var ikke alene en profet til at forudsige fremtidige begivenheder, men han var et løftets barn, fyldt med Helligånden fra sin fødsel, og han var af Gud indviet til at udføre et særligt værk som reformator ved at berede et folk til modtagelsen af Kristus. Profeten Johannes var forbindelsesleddet mellem de to husholdninger.

Jødernes religion bestod som følge af deres frafald fra Gud for det meste i ceremonier. Johannes var det mindre lys, som skulle følges af et større lys. Han skulle ryste folkets tillid til deres traditioner og kalde deres synder dem i hu og føre dem til omvendelse, så de kunne blive

beredt til at værdsætte Kristi gerning. Gud meddelte sig til Johannes ved inspiration og oplyste profeten, for at han kunne fjerne overtroen og mørket fra de oprigtige jøders sind, hvilket gennem falske lærdomme i generationer havde samlet sig over dem.

„Den ringeste discipel, som fulgte Jesus, som var vidne til hans mirakler og lyttede til hans guddommelige undervisningsord og hørte de trøstende ord, som faldt fra hans læber, var mere privilegeret end Johannes Døberen, for han havde et klarere lys. Intet andet lys har skinnet eller vil nogensinde skinne over det syndige, faldne menneskes forstand, bortset fra det, som blev og bliver meddelt gennem Ham, som er verdens lys. Kristus og hans mission var kun blevet dunkelt forstået gennem de skyggefulde ofre. Selv Johannes mente, at Kristi herredømme ville være i Jerusalem, og at han ville oprette et timeligt rige, hvis undersåtter ville være hellige.“
Review and Herald, 8. april 1873.

Apostlen Paulus var også en forbindelsesledsprofet, som skulle identificere de profetiske anvendelser af overgangen fra det bogstavelige til det åndelige. Han forstod, at det bogstavelige Jerusalem ikke længere var profetiens Jerusalem, for det var da overgået til det himmelske Jerusalem.

Thi Agar er Bjerget Sinai i Arabien og svarer til det nuværende Jerusalem, som er i trældom med sine børn. Men Jerusalem, som er oventil, er frit; det er os alles moder. Galaterne 4,25.26.

I andet kapitel af 2 Thessalonikerbrev, som vi har betragtet, påpegede Paulus, at det bogstavelige hedenske Rom var den magt, der holdt det åndelige pavelige Rom tilbage fra at bestige tronen indtil året 538. I kapitlet fastslår han, at »syndens menneske«, som sidder i Guds tempel, var den samme »konge«, som Daniel identificerede i kapitel elleve, vers seksogtrediv. Beviset for, at »kongen fra nord« i de sidste seks vers af Daniel 11 er pavedømmet, blev nøglen til at fastlægge den sandhedsramme, som Future for America anvendte ud fra kundskabens forøgelse i 1989.

I samme kapitel identificerede Paulus det hedenske Roms værk med at holde pavedømmets fremvækst tilbage, indtil den tid, da det hedenske Rom ville blive taget bort, og dermed fastslog han, at „det daglige“ i Daniels Bog var det hedenske Rom. Denne sandhed blev selve nøglen til at fastlægge den sandhedsramme, som frembragte kundskabens forøgelse i 1798.

I William Millers historie blev budskabet forkyndt, da en overgang fra den filadelfiske til den laodikeiske bevægelse skulle finde sted. I Future for Americas historie finder overgangen fra en laodikeisk bevægelse til den filadelfiske bevægelse nu sted.

Den sandhed, som Paulus fremlagde i 2 Thessalonikerbrev, og som identificerede overgangen fra det bogstavelige hedenske Rom til det åndelige pavelige Rom, blev rammen for Millers profetiske forståelse. Både Johannes Døberen og Paulus blev oprejst for at forklare overgangen fra det bogstavelige til det åndelige. William Miller blev forbilledliggjort ved Johannes Døberen, og i hans gerning var det væsentligt, at han erkendte forholdet mellem og overgangen fra hedensk og paveligt Rom, den overgang, som Johannes blev oprejst for at identificere.

Der er fem henvisninger til »det daglige« i Daniels bog, og de går altid forud for et symbol på den pavelige magt. I sammenhæng med den profetiske overgang, vi betragter, indbefatter alle fem

henvisninger overgangen fra det bogstavelige Rom til det åndelige Rom. »Det daglige« i Daniels bog er en af de sandheder, som er fremstillet på Habakkuks to tavler, og er derfor en grundlæggende sandhed, som skulle forsvares; en sandhed, som til sidst ville blive dækket til med falske og forfalskede juveler og mønter. Det er ikke nogen tilfældighed, at enhver sandhed, som er fremstillet på de to hellige tavler, har direkte inspirerede stadfæstelser i Ellen Whites skrifter. At forkaste nogen af de grundlæggende sandheder (herunder »det daglige«) er samtidig at forkaste Profetiens Ånds myndighed.

”Dernæst så jeg med hensyn til ‘det daglige’, at ordet ‘offer’ var indføjet af menneskelig visdom og ikke hører til teksten; og at Herren gav den rette forståelse af det til dem, der frembar råbet om dommens time. Da enheden bestod, før 1844, var næsten alle forenede om den rette forståelse af ‘det daglige’; men siden 1844 er der i forvirringen blevet antaget andre opfattelser, og mørke og forvirring er fulgt.” Review and Herald, 1. november 1850.

De, „som forkyndte domstimens råb“, forstod „det daglige“ som et symbol på hedenskabet og/eller det hedenske Rom. Deres forståelse indbefattede den kendsgerning, at de forstod, at ordet „offer“ ikke hørte hjemme i afsnittet i Daniel, hvor det var blevet tilføjet af oversætterne (ved menneskelig visdom) af King James-Bibelen. Pionerforståelsen indbefattede også, at „det daglige“ altid blev fremstillet i forbindelse med et af de to symboler på den pavelige magt, og at hedenskabet („det daglige“) altid gik forud for det pavelige symbol. De blev altid identificeret i den rækkefølge, hvori de trådte ind i den profetiske historie. Daniels Bog og Johannes’ Åbenbaring afviger aldrig fra den historiske rækkefølge, hvori hedenskabet går forud for pavedømmet, og når Johannes’ Åbenbaring introducerer den tredje ødelæggende magt, den falske profet, opretholdes denne rækkefølge altid.

Uden Paulus’ undervisning om, at profetiens bogstavelige ting overgik til det åndelige i korsets tidsperiode, opstår der et dilemma med Kristi forudsigelse om Jerusalems ødelæggelse, som findes i alle evangelierne undtagen Johannes. De to symboler på pavedømmet, der er forbundet med „det daglige“ i Daniels bog, er ødelæggelsens vederstyggelighed og ødelæggelsens overtrædelse. Disse to symboler repræsenterer dyrets mærke (vederstyggheden) og dyrets billede (overtrædelsen).

Den overtrædelse, der giver pavedømmet mulighed for at myrde dem, det anser for kættere, er foreningen af kirke og stat, med kirken som den styrende part i forholdet. Således fremstiller Daniel foreningen af kirke og stat, som er billedet af det pavelige dyr, som ødelæggelsens overtrædelse. Bibelen identificerer afgudsdyrkelse som en vederstyggelighed, og al den afgudsdyrkelse, der kendetegner den pavelige magt, fremstilles ved dens afgudssabbat, som Johannes kalder dyrets mærke, og Daniel kalder vederstyggeligheden, som forårsager ødelæggelse.

Og ud fra en af dem fremkom et lille horn, som blev overordentlig stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Og det blev stort lige til himlens hær; og det kastede nogle af hæren og af stjernerne ned til jorden og trådte dem under fode. Ja, det ophøjede sig selv lige til hærens fyrste, og ved ham blev det daglige offer taget bort, og hans helligheds sted blev styrtet ned. Og en hær blev givet ham imod det daglige offer på grund af overtrædelse, og den kastede sandheden til jorden; og den handlede og havde fremgang. Daniel 8:9–12.

Vi vil behandle disse vers mere udførligt i en anden artikel, men i vers elleve var den magt, som ophøjede sig selv imod Kristus, det hedenske Rom, da de forsøgte at dræbe ham ved hans fødsel og til sidst gjorde det ved korset. Verset siger, at »ved ham« (det hedenske Rom) blev »det daglige taget bort«. Det hebraiske ord, som er oversat med »taget bort«, er »rum«, og det betyder »at løfte op og ophøje«. Det hedenske Rom ville løfte op og ophøje hedenskabets religion, og netop dette gjorde de i historien. Derfor kaldes de »det hedenske« Rom.

Det næste vers angiver, at det pavelige Rom fik overgivet en „hær“ (militær magt), som var imod, eller skulle overvinde, „det daglige“ (hedenskabet). Også dette er et historisk faktum, for militær styrke blev anvendt af pavedømmet (skønt det aldrig har haft sin egen hær) til at overvinde den hindring, der var lagt på dets vej til magten. Denne magt kom fra det hedenske Rom. Den militære magt, som det benyttede sig af, blev givet det gennem „overtrædelse“, for den overtrædelse, som gjorde det muligt for det at kontrollere hærene hos de konger, der satte det på tronen i året 538, var overtrædelsen bestående i foreningen af kirke og stat. Først omtales det hedenske Rom i vers elleve, hvor den studerende oplyses om, at det hedenske Rom ville rejse sig imod Kristus, og at det ville ophøje hedenskabets religion.

Det næste vers beskriver den overtrædelse i foreningen af kirke og stat, som gjorde det muligt for pavedømmet at overvinde og fjerne den tilbageholdende magt, som det hedenske Rom havde udøvet imod hende. Historien bekræfter anvendelsen af begge disse vers. »Det daglige« repræsenterer enten det hedenske Rom, den magt, der stod imod Kristus, eller hedenskabets religion, som blev ophøjet af det hedenske Rom. Symbolet »det daglige« efterfølges dernæst af pavedømmet, idet det identificerer kirkens og statens overtrædelse, som er det, der udruster pavedømmet med en hær til at udføre dets beskidte arbejde. Daniels tredje brug af »det daglige« er det spørgsmål, som frembringer svaret, der er adventismens centrale søjle.

Så hørte jeg en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe gælder synet om det stadige offer og ødelæggelsens overtrædelse, så både helligdommen og hæren bliver priggivet til at nedtrædes? Daniel 8:13.

I dette vers stilles spørgsmålet om, hvor længe synet skal vare, og der spørges således efter et svar, der angiver en varighed, og ikke et tidspunkt. Spørgsmålet er ikke, på hvilken dato synet skal opfyldes, men hvad synets varighed er. Verset spørger ikke: »Hvornår?«; det spørger: »Hvor længe?« Synet handler om hedenskabets ødelæggende magter, fremstillet som »det daglige«, og pavedømmet som fremstillet ved pavemagtens overtrædelse, som fuldbyrdes, når hun bedriver utugt med jordens konger. Disse to ødelæggende magter, hedenskabet efterfulgt af pavedømmet, skulle nedtrampe helligdommen og hæren i en periode på »syv tider«.

Det er vigtigt at erkende, at nedtrædningen af den bogstavelige helligdom, som begyndte på Babylons tid og fortsatte frem til Jerusalems ødelæggelse ved det hedenske Rom i år 70 e.Kr., fra historiens begyndelse til ende blev udført af hedenske magter. Således var det den bogstavelige hedenskab i flertal, der nedtrådte den bogstavelige helligdom og den bogstavelige herskare (Guds folk). Men det var det åndelige Rom, som nedtrådte det åndelige Jerusalem og det åndelige Israel.

Men forgården, som er uden for templet, skal du lade ude og ikke måle; for den er givet til hedningerne; og den hellige stad skal de træde under fode i toogfyrre måneder. Og jeg vil give magt til mine to vidner, og de skal profetere i tusind to hundrede og tresindstyve dage, klædt i sæk. Åbenbaringen 11:2, 3.

Johannes Døberen var en forbindelsesledsprofet, som identificerede skiftet i husholdningen fra den jordiske helligdom til den himmelske, uden at kende fylden af sin gerning. Paulus var en forbindelsesledsprofet, som identificerede skiftet i husholdningen fra det bogstavelige Israel (hæren) til det åndelige Israel. Det Jerusalem, som blev nedtrådt i toogfyrre måneder, var det åndelige Jerusalem.

"De her nævnte tidsperioder—"to og fyrretyve måneder" og "et tusind to hundrede og tresindstyve dage"—er den samme og repræsenterer begge den tid, i hvilken Kristi kirke skulle lide undertrykkelse fra Rom. De 1260 år med pavelig overhøjhed begyndte i år 538 e.Kr. og ville derfor ophøre i 1798. På den tid rykkede en fransk hær ind i Rom og tog paven til fange, og han døde i landflygtighed. Skønt en ny pave kort efter blev valgt, har det pavelige hierarki siden da aldrig været i stand til at udøve den magt, som det tidligere besad." The Great Controversy, 266.

Paulus fastslog, at ved den overgang, som fandt sted i korsets historie, blev det åndelige Jerusalem, som „er oventil“, den stad, som Gud udvalgte til at sætte sit navn på, og det bogstavelige Jerusalem ophørte med at være det Jerusalem, som Bibelens profeti omtaler.

For denne Hagar er bjerget Sinai i Arabien og svarer til det Jerusalem, som nu er, og som er i trældom med sine børn. Men det Jerusalem, som er foroven, er frit, og det er os alles moder. Galaterbrevet 4,25.26.

Denne sandhed er afgørende at forstå ret, og den falske anvendelse af det bogstavelige Jerusalem som symbolet i Bibelens profeti er en del af det bedrag, som jesuitterne skabte for at undergrave sandheden om, at pavestolen i Rom er antikrist. Denne falske lære frembringer inden for det frafaldne protestantisme en tro, som får dem til fejlagtigt at betragte den moderne jødiske nation Israel som et profetisk symbol. Det bogstavelige Jerusalem ophørte med at være Guds Jerusalem på korsets tid.

Jerusalems by er ikke længere et helligt sted. Guds forbandelse hviler over den på grund af forkastelsen og korsfæstelsen af Kristus. En mørk plet af skyld hviler over den, og aldrig mere vil den være et helligt sted, før den er blevet rensed ved himmelens rensende ild. På den tid, da denne syndforbandede jord renses for enhver syndens plet, vil Kristus igen stå på Oliebjerget. Når Hans fødder hviler på det, vil det kløves midt over og blive til en stor slette, beredt for Guds stad." Review and Herald, 30. juli 1901.

Betydningen af sondringen mellem det bogstavelige Jerusalem og det åndelige Jerusalem vil blive behandlet, når vi betragter Kristi profeti om verdens ende. Fjerde gang Daniel identificerer „det daglige“, er i kapitel elleve.

Og væbnede styrker skal stå på hans side, og de skal vanhellige styrkens helligdom og afskaffe det daglige offer, og de skal opstille Ødelæggelsens Vederstyggelighed. Daniel 11,31.

Dette vers identificerer det hedenske Roms værk med at sætte pavedømmet på jordens trone i året 538. „Armene“ repræsenterer det hedenske Roms militære styrke, som stod op for pavedømmet, begyndende med Klodvig, frankernes konge, i året 496. Forskellige europæiske konger arbejdede for pavedømmets ophøjelse efter Klodvig, men verset identificerer fire ting, som de europæiske konger (armene) gjorde for pavedømmet, efter at de havde overtrådt ved at indgå en alliance mellem kirke og stat med Tyrus' skøge.

Da de først stod op for pavedømmet, „besmittede“ eller ødelagde de byen Rom, som var symbolet på styrken i både det hedenske og det pavelige Rom. Versets besmittelse blev gentagne gange fuldbyrdet gennem årene, idet byen Rom blev udsat for vedvarende militære angreb. Disse europæiske konger (armene) skulle også „fjerne det daglige“. Det hebraiske ord, der i dette vers er oversat med „fjerne“, er ikke „rum“, som det var i kapitel otte. I dette vers er ordet, der oversættes med „fjerne“, „sur“, og det betyder at borttage. De europæiske kongers arme skulle fjerne den hedenske modstand mod pavedømmets fremkomst i året 508. Dernæst skulle disse arme i året 538 sætte pavedømmet på jordens trone. Så, på koncilet i Orléans, samme år, gennemførte pavedømmet en søndagslov.

Søndagen som gudstjenestedag er det, Søster White kalder den „afguds“-sabbat, og afgudsdyrkelse er den fuldkomne bibelske definition af ordet „vederstygghed“. I året 538 opstillede det hedenske Roms arme den vederstyggelighed, som ødelægger.

"Alle, som vil ophøje og tilbede afgudssabbatten, en dag, som Gud ikke har velsignet, hjælper Djævelen og hans engle med hele den kraft af deres gudgivne evner, som de har fordrejet til en forkert anvendelse. Inspireret af en anden ånd, som forblinder deres dømmekraft, kan de ikke se, at ophøjelsen af søndagen helt og holdent er den katolske kirkes institution." Selected Messages, bog 3, 423.

Profeti og historie stadfæster den anvendelse, vi netop har identificeret for vers enogtrediv. Når vi siger, at profetien stadfæster denne anvendelse, henviser vi til det forhold, at der findes andre profetier, som behandler disse samme kendsgerninger, uden at vi på nuværende tidspunkt inddrager dem i drøftelsen. Den femte og sidste gang, Daniel bruger »det daglige«, findes i kapitel tolv.

Og fra den tid, da det daglige offer bliver afskaffet, og Ødelæggelsens Vederstyggelighed bliver opstillet, skal der være tusind to hundrede og halvfems dage. Salig er den, som venter og når frem til de tusind tre hundrede og fem og trediv dage. Daniel 12:11, 12.

Profeti og historie bekræfter, at modstanden mod pavedømmets fremkomst i året 508 i det væsentlige ophørte, da den sidste af tre geografiske hindringer (goterne) blev rykket op med rode, således som Daniel kapitel syv angiver.

Jeg gav agt på hornene, og se, iblandt dem skød et andet lille horn frem, for hvilket tre af de første horn blev rykket op med rode; og se, dette horn havde øjne som menneskeøjne og en mund, der talte store ord. Daniel 7,8.

De tre horn, som blev fjernet, er fremstillet på de to hellige tavler, og da den tredje af disse tre geografiske hindringer blev drevet ud af byen Rom i året 508, blev modstanden mod pavemagts fremvækst fjernet. Den oprettelse, der omtales i vers elleve, repræsenterer de tredive år mellem 508 og 538. Den angiver tredive år, hvor forberedelsen til at indsætte syndens menneske i Guds tempel blev fuldbyrdet.

Ordet, der oversættes som »taget bort«, er også »sur«, hvilket betyder at fjerne, og i 508 blev modstanden mod pavedømmets fremvækst fjernet (taget bort). Fra den dato fører tolv hundrede og halvfems år dig til 1798 og pavedømmets dødelige sår. Tretten hundrede og femogtredive dage fører dig til den første skuffelse og begyndelsen på forhalingstiden ved selve slutningen af året 1843. Verset lover en velsignelse til dem, som »kommer« til 1843. Ordet »kommer« betyder at berøre. Den første dag i 1844 markerer den første skuffelse, men den sidste dag i 1843 berører det første øjeblik af 1844. Den sidste dag i et år berører den første dag i det følgende år. Velsignelsen, der er knyttet til den dato, stadfæstes af historie og profeti.

Vi vil fortsætte vores behandling af betydningen af »det daglige« som en grundlæggende sandhed i den næste artikel.

”Alle de budskaber, der blev givet fra 1840–1844, skal nu fremholdes med kraft, for der er mange mennesker, som har mistet deres orientering. Budskaberne skal gå ud til alle menigheder.

„Kristus sagde: 'Salige er jeres øjne, fordi de ser, og jeres ører, fordi de hører. For sandelig siger jeg jer: Mange profeter og retfærdige mænd har ønsket at se det, I ser, og har ikke set det, og at høre det, I hører, og har ikke hørt det' [Mattæus 13:16, 17]. Salige er de øjne, som så det, der blev set i 1843 og 1844.

”Budskabet blev givet. Og der bør ikke være nogen forsinkelse med at gentage budskabet, for tidens tegn går i opfyldelse; det afsluttende værk må fuldbyrdes. Et stort værk vil blive udført på kort tid. Et budskab vil snart blive givet efter Guds bestemmelse, og det vil vokse til et højt råb. Da vil Daniel stå i sin lod for at aflægge sit vidnesbyrd.” Manuscript Releases, bind 21, 437.